

Hồi Thứ Mười Bảy

HOÀNG LONG CHỮNG PHỤC BÁN HỔ THỦ

Ngay khi ấy đã thấy “Thanh Diệp Tử” La Sài vội vã quay lại, theo sau y là mười mấy đại hán áo trắng, chia nhau khiêng năm chiếc võng da gấu mềm mại.

Lộc Vọng Phác ngược lên nhìn trời nói:

– Hạng huynh, chúng ta lên đường được chưa?

Hạng Chân mỉm cười:

– Tại hạ hãy còn chịu đựng được, Lộc tôn chủ, chỉ cần bốn chiếc võng là đủ!

Lộc Vọng Phác cười hàm súc:

– Hạng huynh dường như thọ thương cũng chẳng phải nhẹ...

Hạng Chân xoa xoa hai bên huyệt Thái Dương, trầm giọng nói:

– Trong đời người là phải chịu đựng nhiều sự đả kích, nếu còn chịu đựng được thì nên cố gắng chịu đựng, bằng không một khi ngã xuống, muốn bò trở dậy thì phải tốn rất nhiều sức lực.

Lộc Vọng Phác sâu lắng nhìn Hạng Chân, như hiểu ra gì đó, không nói gì thêm nữa, khe khẽ gật đầu, lập tức bảo thủ hạ điều Quân Tâm Di và Yến Lập hai người lên võng nằm. Bao Yếu Hoa từ chối một hồi, cuối cùng cũng đành lên võng nằm.

Dưới sự chỉ huy của “Thanh Diệp Tử” La Sài, những gã đại hán khiêng võng thận trọng từng bước đi xuống đồi, Hạng Chân cùng Lộc Vọng Phác theo sau. Lúc này, người chốt mắt cùng mọi người đều đã xuống ngựa tiến lên nghênh đón.

Lộc Vọng Phác ngoắc tay gọi người chốt mắt, tủm tủm cười nói:

– Đề Nghiêu đến đây, bổn tọa giới thiệu cho người một vị anh hùng!

Người chốt mắt có tên Đề Nghiêu với một mắt phải còn lại liếc nhìn Hạng Chân, vết sẹo trên mặt khẽ động đậy, lãnh đạm tiến tới một bước, ơ hờ vòng tay thi lễ nói:

– Vô Song phái Huyết Tự Môn “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu!

Hạng Chân không chút cảm thấy tức giận, lòng chỉ dâng lên một cảm xúc, bởi chàng hiểu một người có khuyết tật luôn có tính quái đản, không thích quá thân cận với người đời, mà chỉ thích sống cô độc một mình.

Lộc Vọng Phác lộ vẻ không vui quắc mắt nhìn Đề Nghiêu, song Hạng Chân lại hai tay ôm quyền và thoáng khom mình nói:

– Rất hân hạnh được gặp Đề huynh, tại hạ là “Hoàng Long” Hạng Chân!

Đề Nghiêu một mắt bỗng trở to và ngập đầy vẻ kỳ dị, kinh ngạc lẫn vui mừng, dường như có vẻ khích động tiến tới một bước, chăm chăm nhìn Hạng Chân. Hồi lâu, y như đột nhiên biến thành một người khác, tha thiết nói:

– Hoàng Long đây ư?

Lộc Vọng Phác bực tức khẽ quát:

– Đề Nghiêu, không được vô lễ!

Hạng Chân xua tay, hòa nhã nói:

– Vâng, chính là tại hạ!

Đề Nghiêu quay sang Lộc Vọng Phác, giọng van vủ nói:

– Tôn chủ, thuộc hạ muốn được tròn tâm nguyện trong bao năm qua, xin tôn chủ chấp thuận cho...

Lộc Vọng Phác chau mày, vẻ khó xử lắc đầu:

– Không được, người thấy Hạng huynh đang lúc thọ thương...

Hạng Chân nghe vậy liền đoán ra được một phần sự việc, bèn nói:

– Lộc tôn chủ, nếu Đề huynh có gì cần đến tại hạ ra sức, xin cứ nói rõ ra, chút thương thế xoàng xĩnh không đáng kể đâu!

Lộc Vọng Phác thoáng tần ngần, đoạn đưa tay mân mê chòm râu ngắn, chậm rãi nói:

– Hạng huynh, việc này rất là... láo toét, Ngũ Tuyệt trong môn tại hạ... thú thật, người nào võ công cũng chẳng kém, lại tuổi còn trẻ nên không khỏi kiêu ngạo hiếu thắng... Có lần, ừm, có lẽ đã ba bốn năm rồi, Đề Nghiêu đang luyện võ ở ven rừng, “Bán Hồ Thủ” của y cũng rất có tiếng tăm, khi luyện đực nửa chừng, ôi, lão già họ Hà đa sự kia bỗng chạt ra vỗ tay cười to. Đề Nghiêu bèn hỏi lão cười việc gì, Hà lão đầu đã nói: “Đề lão đệ ơi, võ nghệ của lão đệ mà gặp phải Trảm Chưởng của “Hoàng Long” Hạng Chân thì nhất định sẽ thua bại, bởi Bán Hồ Thủ của lão đệ chú trọng nhanh và kỳ, mà Trảm Chưởng của Hạng Chân cũng như vậy, nhưng võ công của người ta thì cao cường hơn lão đệ nhiều...” Thế là Đề Nghiêu đã tức giận bỏ về, kể từ đó bắt đầu dò la tông tích của Hạng huynh, cứ muốn được tỷ thí xem thủ pháp ai cao minh hơn. Vì việc này, tại hạ đã nhiều lần la rầy, song y vẫn ngoan cố...

Hạng Chân ung dung cười tiếp lời:

– Đề huynh đã lầm tin lời người rồi! Tại hạ chẳng qua chỉ uống được hư danh, võ nghệ thật chẳng có gì đáng kể, làm sao dám sánh bì với Đề huynh?

Đề Nghiêu đỏ bừng mặt:

– Không, Hạng đại hiệp khách sáo đó thôi, xin Hạng đại hiệp bất luận thế nào cũng phải cho tại hạ một cơ hội lĩnh giáo, để tại hạ có thể hả được lòng bất

bình ấy!

Hạng Chân mỉm cười dịu giọng:

– Đề huynh, hãy bỏ qua đi thôi, không thì Đề huynh sẽ phải thất vọng...

Đề Nghiêu có vẻ thất vọng quay nhìn Lộc Vọng Phác, Lộc Vọng Phác xoa xoa tay, khẽ thở dài:

– Ôi, cũng đều do Hà lão đầu ca, lão thật là đa sự...

Hạng Chân bỗng hỏi:

– Lộc tôn chủ, Hà lão đầu ấy là ai vậy?

Lộc Vọng Phác chưa kịp nói thì Đề Nghiêu đã tiếp lời:

– Chính là “Du Hồn Hồ Chi” Hà Hướng Nguyệt, đại hộ chủ tổng đường của bốn phái!

Hạng Chân cười nhăn nhúm:

– Hà Hướng Nguyệt tuổi đã ngoài bảy mươi, là bậc lão tiên bối, tại sao lại gây rắc rối cho tại hạ thế này? Lão tiên sinh ấy đã thổi phồng tại hạ quá đáng rồi!

Lộc Vọng Phác nghiêm túc nói:

– Hạng huynh, con người của Hà lão đầu rất là quái dị, lại xấu nét, ngay cả chưởng môn nhân bốn phái cũng phải lễ nhượng ba phần. Nhưng lão hết sức sùng ngưỡng Hạng huynh, mặc dù hai người chưa từng gặp nhau, song thường ngày lão vẫn luôn tỏ lòng hâm mộ Hạng huynh, đây toàn là sự thật chứ không phải tại hạ đơm đặt ở trước mặt Hạng huynh đâu!

Hạng Chân nhún nhún vai ra chiều khó xử. Đề Nghiêu lại nói:

– Hạng đại hiệp, xin hãy vị tình tại hạ, đừng từ chối...

Hạng Chân khẽ buông tiếng thở dài, đưa mắt nhìn Lộc Vọng Phác.

Lộc Vọng Phác buông tiếng cười khan, vẻ ngưỡng ngưỡng nói:

– Nếu như Hạng huynh bằng lòng chỉ điểm... thì cứ dạy cho tên tiểu tử này một bài học cũng được... nhưng đây quả thật là một điều bất buộc đối với Hạng huynh...

Hạng Chân vừa định nói, Đề Nghiêu lại vội kính cẩn chấp tay xá dài nói:

– Hạng đại hiệp, ngoài sự mong muốn được lĩnh giáo cao kỳ của tôn giá, hầu ần chứng cải chính sở học của mình, tại hạ không hề có ý đồ nào khác, những xin tôn giá tận tình chỉ giáo cho, để tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Lộc Vọng Phác cũng ho lên hai tiếng tiếp lời:

– Hạng huynh thấy có thể chấp thuận được chăng?

Bao Yếu Hoa nằm trên võng bỗng xen lời:

– Hạng lão đệ, thì cứ giở ra vài chiêu đi, đây đâu phải là treo cổ lên xà nhà,

xông pha trên chốn giang hồ là phải vậy thôi, bất kể ai thắng hay bại, rồi thì cười lên một tiếng là kể như xong chứ gì?

Lộc Vọng Phác vội cười giả lả nói:

– Bao huynh nói rất phải, rất phải, mọi người đều có thể mở rộng thêm tầm mắt, cứ kể như là Hạng huynh giở vài chiêu ra cho chúng tại hạ học tập vậy...

Hạng Chân nghiêm mặt:

– Lộc tôn chủ đã quá lời!

Đoạn quay sang Đề Nghiêu nói tiếp:

– Đề huynh, tại hạ chỉ mong là đến lúc ấy Đề huynh đừng thất vọng thôi!

Đề Nghiêu mừng rỡ:

– Vậy là Hạng đại hiệp đã bằng lòng?

– Các vị đã nghiêm lệnh, tại hạ lẽ nào lại không biết tiến thoái khăn khăn từ khước?

Đề Nghiêu hớn hở vỗ tay một cái thật mạnh, đoạn ôm quyền nói:

– Vậy thì tại hạ xin mạn phép!

Vừa dứt lời, người thoáng cong lại, chẳng thấy y vung tay khoa chân, người đã vọt tới trước hết sức ngoạn mục, nhẹ nhàng hạ xuống trên một mỏm đá thẳng đứng.

Hạng Chân chậm rãi tiến tới năm bước rồi đứng lại. Trong khi ấy Lộc Vọng Phác ra lệnh cho mọi người lui ra xa ngoài hai trượng, chừa ra một khoảng đất trống, hơn năm mươi đôi mắt đều chăm chú nhìn, không một người lên tiếng. Hơn năm mươi gương mặt thấy đều hết sức nghiêm nặng, mặc dù bảo là “ấn chứng” nhưng người trong giới võ lâm ai ai cũng hiểu, sự thắng bại vinh nhục chẳng khác một trận tỷ đấu chính thức.

Hạng Chân một chân khê động dậy, nhẹ nhàng lướt lên trên một mỏm đá nghiêng nghiêng, cách chỗ Đề Nghiêu đứng chừng hơn một trượng.

Nhiệt độ không khí không cao lắm, ánh nắng dịu hòa, song “Bán Hồ Thủ” Đề Nghiêu chót mũi đã lấm tẩm mồ hôi, y cởi bỏ chiếc áo choàng óng ánh, mắt không hề chớp mắt nhìn Hạng Chân, chiếc kiềng nẹp tóc lấp lánh ánh vàng dưới nắng mặt trời.

Quân Tâm Di nằm nghiêng trên võng, mắt quan thiết nhìn về phía này, nàng không hề muốn Hạng Chân có bất kỳ một cuộc giao đấu nào trong lúc này, bất luận thắng hay bại, đối với nàng đều là một việc hết sức không thích nghi.

Lộc Vọng Phác lại đưa tay mân mê chòm râu ngắn theo thói quen, đến gần Hạng Chân, hạ giọng thật thấp thành khẩn nói:

– Hạng huynh, xin chạm tới thì thôi nhé!

Hạng Chân ngoảnh lại cười, khẽ nói:

– Những mong Đê Nghiêu nương tay cho!

Lộc Vọng Phác thoáng vòng tay, cười gượng lui ra.

Bên kia, Đê Nghiêu cao giọng nói:

– Hạng đại hiệp, xin mời!

Hạng Chân cũng liền ôm quyền cười nói:

– Đê huynh, xin mời!

Đê Nghiêu nhún mình, đôi chân như có sức bật cực mạnh tung vọt lên cao, lướt tới nhanh như chớp, loáng cái đã đến trên đỉnh đầu Hạng Chân.

Hạng Chân đứng yên trên mỏm đá, chờ đến khi đối phương lao xuống đến gần mới lẹ làng lách người sang phải. Đê Nghiêu tả chưởng theo hình vòng cung quét tới nhanh và hung hiểm khôn tả, Hạng Chân bỗng lại lách người sang trái, Đê Nghiêu người lơ lửng trên không, song chẳng chút ngưng trệ, hai chân cất lên, người lượn quanh một vòng nhỏ, hữu chưởng vung lên kèm theo tiếng gió vụt vù, chớp mắt đã đến bên tai Hạng Chân.

Hạng Chân ánh mắt chợt lạnh theo thói quen, tay trái vung nhẹ, người đã vọt lên không, tay phải vung ra bóng chưởng chập chùng, đồng thời tay trái cũng tạo thành mười bảy phương vị khác nhau cùng lúc công ra. Lập tức chỉ thấy bóng chưởng rợp trời với đủ thế tấn công, như hàng trăm ngàn người cùng một lúc xuất chưởng, nhanh nhẹn, hung hiểm và ảo diệu.

Đê Nghiêu chợt cảm thấy mắt hoa lên, tầng tầng lớp lớp chưởng thế đã ập tới như bài sơn đảo hải. Y giật mình kinh hãi, vội lạng người sang trái, bóng chưởng lướt qua như từng chuỗi sao băng, hết sức huyền diệu.

Chưởng với chưởng chạm nhau, bóng với bóng quện nhau trên không, tiếng lớp lớp giòn giã như pháo nổ, sau đó là một chuỗi tiếng vang rền rĩ, hai bóng người bỗng tách ra, lướt về hai phía, cùng lộn người trên không, rồi lại xáp vào nhau tiếp tục giao đấu.

Bên dưới, Lộc Vọng Phác mắt không hề chớp theo dõi trận đấu hoàn toàn ở trên không này, bỗng nhẹ nhếch đầu.

Hai bóng người trên không như hai luồng khói nhạt nhanh như chớp xáp vào rồi tách ra ngay, ánh mắt mọi người chưa kịp theo đến thì họ đã vững vàng hạ xuống, khi chân chạm đất trên không mới vang lên chín tiếng chưởng chạm nhau rền rĩ, đó chứng tỏ thân thủ hai người nhanh đến độ còn hơn tốc độ âm thanh.

Đê Nghiêu trên mặt có vết mồ hôi rõ rệt, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở cũng mạnh hơn. Chỉ hai lần tiếp xúc vừa qua mà dáng vẻ y như đã trải qua một cuộc chiến đấu lâu dài hao sức, vừa mệt lại vừa hổ thẹn.

Hạng Chân thì đứng bình thản như không hề có việc gì xảy ra, chẳng khác nào

tự này giờ vẫn ung dung đứng đó vậy. Lúc này, chàng đang nhẹ nhàng phủ đi vết bụi bám trên chiếc áo dài rách tả tơi, dáng vẻ uể oải song hết sức phong nhã.

Lộc Vọng Phác cười to đi tới, giơ ngón tay cái lên nói:

– Khá lắm! Hạng huynh, hôm nay tại hạ quả thật đã được mở rộng tầm mắt, thân thủ Hạng huynh quả là nhanh đến như bay vậy. Ha... ha, tưởng chừng có hàng mấy mươi người đã giúp sức.

Hạng Chân bình thản cười:

– Lộc tôn chủ đã quá khen, chẳng qua Đề huynh đã nhường cho đó thôi!

Đề Nghiêu lại đỏ mặt, lúng búng nói:

– Hạng đại hiệp, Hà tôn chủ nói quả không sai, tôn giá đúng là cao cường hơn tại hạ rất nhiều.

Hạng Chân nhẹ xua tay:

– Võ học không có giới hạn, mỗi người đều có sở trường và sở đoản riêng, không ai dám chắc cao cường hơn ai. Đề huynh trình độ chưởng pháp thế này đã là ít ai bì kịp rồi!

Đề Nghiêu thật lòng khâm phục tiến tới hai bước, thành thật nói:

– Hạng đại hiệp, trong quá trình giao thủ vừa qua, tuy chỉ hai lần tiếp xúc, song tại hạ đã dốc hết toàn lực, tổng cộng thi thố chín mươi sáu chưởng, nhưng Hạng đại hiệp lại thi triển đến trên hai trăm chưởng, vượt xa tại hạ quá nhiều, thật khiến cho tại hạ hết lòng bội phục. Và hơn nữa, nếu tại hạ không lầm, dường như Hạng đại hiệp hãy chưa giở hết toàn lực...

Hạng Chân mỉm cười:

– Cũng gần đúng như vậy, thật ra thì Hạng mỗ cũng chẳng có gì hơn người...

Đề Nghiêu tiếp lời:

– Xét theo chiêu thuật và chưởng thế, nếu vừa rồi mà Hạng đại hiệp thắng tay, tại hạ e ít nhất cũng phải nhận lãnh trên năm mươi chưởng. Hạng đại hiệp, tại hạ dù đã hết sức phòng vệ, song tất cả thế công như thể đều rơi hết vào một chiếc lưới không dây...

Quả thật, cảm giác và sự miêu tả của Đề Nghiêu đều hết sức chính xác, vừa rồi quả đúng là Hạng Chân chưa giở hết toàn lực, mà chỉ ứng phó bằng tuyệt kỹ “Quỷ Ảnh Thập Tam Thức”, chứ không thi triển “Trảm chưởng” sở trường nhất của chàng, bởi một khi chàng đã thi triển “Trảm chưởng” thì không thấy máu quyết chẳng dừng tay, mà đây chỉ là một cuộc ấn chứng võ học, đâu thể nào sử dụng “Trảm chưởng” được!

Lộc Vọng Phác cười sâu sắc nói:

– Đề Nghiêu, người có cảm giác vướng mắc như là lực bất tòng tâm, hoàn

toàn bị đối phương khống chế, chẳng thể nào thi triển được theo ý muốn hay không?

Đề Nghiêu đỏ mặt, song thành thật gật đầu, vẻ thẹn thùng nói:

– Giờ thì tại hạ đã hiểu ra ý nghĩa câu “đom đóm với vầng trăng” rồi.

Lộc Vọng Phác cười to:

– Tiểu tử, người bại dưới tay Hạng huynh chẳng có gì đáng hổ thẹn cả! Trước đây đã có hàng ngàn hàng vạn người bại dưới tay Hạng huynh rồi, mà trong số ấy có biết bao kẻ còn lừng danh hơn người nhiều.

Hạng Chân nhẹ xua tay:

– Lộc tôn chủ, trang hảo hán không nhắc chuyện anh dũng thuở xưa, những việc ấy cũng chẳng đáng nhắc đến.

Đề Nghiêu cung kính khom mình thi lễ, giọng thấp trầm nói:

– Hạng đại hiệp, chưa lên núi thì đâu biết núi bao cao, xin cảm tạ sự chỉ giáo hôm nay của đại hiệp, từ nay tại hạ nhất định sẽ gắng sức khổ luyện để tiến bộ hơn lên.

Hạng Chân hết sức bội phục phong độ lỗi lạc của Đề Nghiêu, vội tiến tới một bước, nắm lấy hai tay Đề Nghiêu nói:

– Đề huynh, nhân cách và lòng độ lượng của Đề huynh thật còn hơn cả võ thuật, có rất nhiều danh sĩ võ lâm so với Đề huynh hã còn kém xa...

Đề Nghiêu vừa định nói, bỗng cảm thấy Hạng Chân đã nhét vật gì vào trong tay mình, liền vội bóp thử, rồi lại nhìn xuống trước ngực mình. Trời, hai ngọn cương thoa gác chéo nhau trước ngực đều đã bị ngắt đi một đoạn nơi cán, nơi gãy đứt rất đều và nhẵn bóng, như là bị một thanh bảo đao chém ngang, song y biết đó chính là do bàn tay Hạng Chân đã gây ra và nếu như chàng muốn, giờ đây y đã hồn lìa khỏi xác rồi, chứ đâu còn đứng đây nữa.

Sâu lắng nhìn Hạng Chân, trong con mắt chột của Đề Nghiêu ánh lên vẻ kỳ dị và nóng rực, đầy cảm kích lẫn sùng kính.

Lộc Vọng Phác lại ngược nhìn trời, cười ha hả nói:

– Hạng huynh, chúng ta đi thôi, đã sắp đến trưa rồi!

Đoạn giả vờ như không hay biết gì hết, quay sang Đề Nghiêu nói tiếp:

– Đề Nghiêu, hã cài khuy áo choàng lại đi, quần áo của người đều ướt sũng mồ hôi rồi!

Đề Nghiêu thoáng ngẩn người, lập tức như đã hiểu ra gì đó, nhìn Lộc Vọng Phác cười gượng, quay người đến nhặt lấy áo choàng. Y hiểu, Lộc Vọng Phác sớm đã phát hiện ra cương thoa của y bị tiện đứt rồi, Thập Cử Phi Tinh có được địa vị ngày hôm nay, đương nhiên là phải tinh mắt rồi!

Một gã đại hán áo trắng dắt đến một con ngựa vàng to khỏe. Hạng Chân cảm tạ xong liền tung mình lên yên. Lộc Vọng Phác cũng cất lên một tiếng huýt gió rồi cùng mọi người lên ngựa.

Phía sau, tám con ngựa được chia ra, hai con một tổ, võng da gấu đã mắc vào đuôi ngựa trước với đầu ngựa sau, rất vững vàng êm ái. Thế là tám con ngựa mang theo bốn chiếc võng bắt đầu chậm rãi tiến bước theo đội ngũ phía trước.

Lộc Vọng Phác đưa tay lau mồ hôi trán, vui vẻ nói:

– Hạng huynh, ba mươi dặm đường nữa là đến Hà Đầu Độ, chúng ta hãy ở đó tạm nghỉ và điều dưỡng cho quý hữu được rồi!

Hạng Chân gật đầu, bỗng hỏi:

– Lộc tôn chủ, dám hỏi quý phái vì sao lại kết thù với Hắc Thủ Đảng vậy?

Lộc Vọng Phác sầm mặt thở dài:

– Nguyên năm trước đây, một trong Tam Kỳ của Hắc Thủ Đảng là “Tử Y Kim Kiếm” Khang Ngọc Đức có dịp đi ngang Cửu Nhận Sơn đã bị kẻ thù mai phục đột kích thọ thương, may nhờ chưởng môn nhân bốn phái cứu giúp và đưa về sơn trại điều trị thương thế. Ai ngờ trong thời gian lưu trú y đã quyến rũ đại tiểu thư thiên kim của chưởng môn nhân là Thiết Nương Nương, và còn xúi giục nàng lấy cắp gia bảo là một hộp Tử Ngọc Châu rồi cùng y bỏ trốn. Chưởng môn nhân bốn phái trong cơn thịnh nộ đã hạ lệnh xuất binh vào Trung nguyên...

Hạng Chân bỗng xen lời:

– Để làm gì?

Lộc Vọng Phác thở dài:

– Tấn công thẳng vào sào huyệt Hắc Thủ Đảng!

Hạng Chân lắc đầu:

– Lộc tôn chủ, không phải là tại hạ mạo muội, nếu quý phái chỉ có các vị hiện diện tại đây mà tấn công tổng đà Hắc Thủ Đảng, e không đủ sức đâu. Tuy tại hạ không rành lắm về Hắc Thủ Đảng, nhưng vẫn thường nghe nói đến phần nào. Lực lượng của họ tuy không hùng hậu bằng quý phái, song cung chẳng phải là yếu. Trong Hắc Thủ Đảng có rất nhiều cao thủ, đồ chúng người nào cũng hung hãn bạo tàn. Hơn nữa, họ đều có liên kết với các bang phái hắc đạo khác, trong khi quý phái lại vượt đường xa vạn dặm, tinh lực ít nhiều cũng bị tiêu hao, e không khéo sẽ sa vào vũng lầy khó rút chân ra được.

Lộc Vọng Phác đôi mày rậm thoáng chau lại, giọng nặng nề:

– Tại hạ cũng có nghĩ như Hạng huynh, nhưng mệnh lệnh của chưởng môn nhân nặng như núi Thái, đâu thể bất tuân? Tại hạ chỉ định trước tiên buộc Khang Ngọc Đức trao ra người và báu vật rồi hẵng tính, không nhất thiết phải đổ máu ngay. Mà trong bảy hôm tới đây, hai toán nhân mã Thiết Tự Môn cùng Vệ Tự Môn

của bốn phái sẽ tề tựu dưới Phủ Đầu Sơn, mọi người sẽ bàn lại hầu định ra phương sách khác, như vậy lực lượng sẽ vững mạnh hơn.

Hạng Chân mắt nhìn những cảnh vật lùi từ từ ra sau, tư duy chàng đắm chìm vào một vấn đề khác. Hồi lâu, chàng mới giọng rề rà nói:

– Lộc tôn chủ, e rằng Khang Ngọc Đức không chịu đáp ứng yêu cầu của quý phái!

Lộc Vọng Phác cười ảo não:

– Rất có thể là như vậy, nhưng thế thì y phải chuẩn bị đồ máu thôi!

– Quý phái chỉ muốn lấy về người và báu vật rồi thôi ư?

Lộc Vọng Phác lắc đầu:

– Đó chỉ là bước đầu, khi nào không còn gì e ngại nữa, bước thứ nhì sẽ là sanh cầm Khang Ngọc Đức.

Hạng Chân mím môi:

– Nếu quý phái đã định như vậy thì một cuộc huyết chiến khó thể tránh khỏi...

Lộc Vọng Phác khẽ thở dài:

– Bọn này cũng nghĩ như vậy, nếu tình thế mà diễn biến đến mức ấy thì cũng đành phải vậy thôi. Tuy nhiên, bất luận chuyến này thắng hay bại, Vô Song phái cũng quyết không để cho Hắc Thủ Đảng tiếp tục tồn tại, cho dù bọn này hy sinh toàn bộ, sát thủ của Vô Song phái ắt sẽ ồ ạt từ Đại thảo nguyên kéo vào.

Hạng Chân thở dài:

– Nếu Hắc Thủ Đảng không địch nổi ắt sẽ thỉnh cầu bọn hắc đạo khác giúp sức. Lúc bấy giờ, không nằm trong địa bàn của Vô Song phái, e rằng quý phái cũng sẽ tổn thất thảm trọng. Ô, tại hạ đã nói thật lòng, nếu có gì xúc phạm cũng xin Lộc tôn chủ đừng trách.

Lộc Vọng Phác mỉm cười:

– Sự thật đúng là như vậy, tại hạ cảm kích còn chưa kịp, có đâu lại trách cứ Hạng huynh? Thôi, hãy tạm gác qua những điều vô vị ấy đi, nên lo tìm chỗ cho Hạng huynh và quý hữu điều thương là cần thiết hơn.

– Vâng!

Hạng Chân không nói gì nữa, tiếng vó ngựa giòn giã nện trên mặt đất, hệt như gõ vào lòng người. Lộc Vọng Phác đưa mắt nhìn Hạng Chân, ánh mắt lộ vẻ như muốn cầu khẩn điều gì đó, song y mấp máy mấy lần, sau cùng lại nuốt hết những lời muốn nói trở vào bụng, mặt ngập đầy vẻ u uất.

Hạng Chân cũng đã chú ý đến thần thái của Lộc Vọng Phác, và cũng hiểu đối phương định nói gì. Điều ấy đã khiến chàng hết sức phân vân khó xử, bởi chàng rất hiểu Hắc Thủ Đảng là một tổ chức thế nào trên giang hồ. Qua lời lẽ của Lộc Vọng

Phác, dường như Vô Song phái cũng chỉ hiểu biết về Hắc Thủ Đảng rất đại khái, chứ chưa hiểu rõ về nội bộ của họ.

Hắc Thủ Đảng là một bang phái tàn ác nhất trong giới hắc đạo võ lâm, tổng cộng có mười người lãnh đạo, người nào cũng cực kỳ tàn bạo và xảo quyệt, võ công cao cường, thế lực bao trùm cả hai tỉnh Hà Nam và Hà Bắc, chuyên buôn muối và cướp bóc, thỉnh thoảng cũng nhận việc đâm thuê giết mướn, thu nhập rất khả quan. Bọn họ không bao giờ màng đến luật lệ giang hồ cũng như tình cảm, đạo nghĩa... chỉ cần có lợi là bất kể thủ đoạn. Một khi gây thù kết oán với ai, chưa phân sinh tử quyết chẳng chịu thôi và sử dụng thủ đoạn hết sức hiểm độc bạo tàn. Do đó trong giới giang hồ không ai muốn trêu vào bọn họ và họ gây án cũng rất ít khi vượt ra ngoài phạm vi hai tỉnh Hà Nam và Hà Bắc, Kể từ khi Hắc Thủ Đảng thành lập đến nay đã gần mười năm, họ chẳng những chưa hề bị sự đả kích gì nghiêm trọng, trái lại thế lực mỗi lúc càng thêm phát triển, hai tỉnh Hà Nam và Hà Bắc cơ hồ đã trở thành cấm thành của họ.

Từ khi bước chân vào chốn giang hồ, Hạng Chân tuy uy danh lừng lẫy, song chưa từng xảy ra xung đột với Hắc Thủ Đảng. Tuy nhiên, về tình hình của Hắc Thủ Đảng, chàng cũng có tai nghe mắt thấy, hiểu biết cũng chẳng ít. Vô Song phái đành rằng cường thịnh nhưng đường xa nhọc nhằn, mãnh hổ ly sơn nếu xảy ra xung đột e cũng khó giành được phần thắng.

Lúc này dường đã rộng hơn, Lộc Vọng Phác hất mái tóc dài phủ vai ra sau, giọng thấp trầm nói:

– Hạng huynh...

Hạng Chân liền ngoảnh sang hỏi:

– Lộc tôn chủ, có gì chỉ giáo vậy?

Lộc Vọng Phác mắt nhìn thẳng phía trước, giọng u buồn nói:

– Tại hạ có một điều thỉnh cầu...

Hạng Chân thâm thở dài, chàng hiểu đối phương sắp nói gì, có nên chấp thuận hay không? Tuy chỉ là bình thủy tương phùng mới sơ giao, nhưng người trong giới võ lâm rất chú trọng đến tinh thần trượng nghĩa, hơn nữa người ta lại nhiệt tình thế này?

Hạng Chân nghĩ đoạn, bèn nói:

– Xin tôn chủ cứ nói!

Lộc Vọng Phác phân vân một hồi, vẻ khó khăn nói:

– Hạng huynh, tại hạ... tại hạ... Ôi, tại hạ thật khó mà ở miệng...

Hạng Chân gật đầu:

– Thôi được, Hạng mõ sẽ góp sức với các vị!

Lộc Vọng Phác như vừa đỡ trọng, mừng đến mức suýt nữa đã rơi xuống ngựa.

Y trở to mắt, giọng có vẻ ấp úng nói:

– Hạng huynh... muốn nói là... sẽ góp sức với bốn phái... đối phó Hắc Thủ Đảng ư?

Hạng Chân mỉm cười:

– Có lẽ đó chính là điều mà tôn chủ muốn nói với tại hạ phải không?

Lộc Vọng Phác đưa tay vuốt râu, hớn hử cười nói:

– Vâng! Vâng! Có điều là chỉ mới quen biết Hạng huynh, tại hạ khó nói quá. Hạng huynh quả là lòng dạ thẳng ngay bộc trực, tại hạ vô vàn cảm kích!

– Đã là bằng hữu thì phải giúp đỡ lẫn nhau, đó cũng chẳng có gì đáng kể!

Lộc Vọng Phác đưa tay nhẹ vỗ lên đầu ngựa, lặng thinh một hồi lâu mới trầm giọng nói:

– Hạng huynh, e rằng như vậy thì bọn Hắc Thủ Đảng sẽ không để yên cho Hạng huynh...

Hạng Chân với ánh mắt quái dị nhìn đối phương:

– Lộc tôn chủ, đã xông pha trên chốn giang hồ thì đâu tránh khỏi được sự nguy hiểm, đã là người trong giới võ lâm thì phải sống thích nghi với mọi hoàn cảnh, bằng không tội gì lại chọn lấy kiếp giang hồ?

Lộc Vọng Phác vỗ tay reo lên:

– Đúng lắm!

Hạng Chân giọng ơ hồ:

– Đâu có, đó chỉ là một cách tự an ủi thôi!

Lúc này họ đã ra đến đại lộ, một bên là ruộng, một bên là rừng, xa xa đã trông thấy nhà cửa nằm dọc theo một con sông ngoằn ngoèo.

Lộc Vọng Phác đưa tay chỉ về phía trước nói:

– Đó chính là Hà Hầu Độ, tại hạ có biết một quán ăn ngon lắm!

Hạng Chân gật đầu, bỗng hỏi:

– À, nơi đây nằm về hướng nào của Thanh Tùng sơn trang vậy?

Lộc Vọng Phác nhìn quanh, ngẫm nghĩ một hồi rồi nói:

– Sáng nay chúng tôi có đi vòng qua Thanh Tùng sơn trang, ừm, nơi đây nằm ở chính nam.

Hạng Chân trầm ngâm:

– Đây vẫn còn nằm trong phạm vi thế lực của Thanh Tùng sơn trang, Lộc tôn chủ, chúng ta cần phải thận trọng!

Lộc Vọng Phác nhẹ gật đầu:

– Mong là họ đừng tự chuốc lấy phiền phức!

Lúc bấy giờ đang là lúc cuối thu song cũng khá nóng nực, không khỏi gây cảm giác muốn được nghỉ ngơi và ăn uống một bữa.

Đoàn người ngựa tiến nhanh hơn, nửa giờ sau họ đã theo con đường dọc bờ sông tiến vào thị trấn.

Hạng Chân đưa mắt nhìn dòng nước màu xanh xám và hơi vẩn đục, khẽ hỏi:

– Lộc tôn chủ, con sông này tên gì vậy?

Lộc Vọng Phác đang dặn bảo hai thiết kỵ đi vào Hà Đầu Độ trước để thăm dò, nghe hỏi liền vội đáp:

– À, con sông này tên là Tây Thương Hà, tất cả ruộng vườn chu vi trăm dặm đều tưới nước sông này, vào mùa xuân hạ nước sông có thể lên đến ngập bờ.

Hạng Chân gật đầu. Lộc Vọng Phác lại lo điều động binh mã thành một hàng dài theo con đường duy nhất tiến vào thị trấn.

Đội kỵ mã dừng lại trước một con hẻm to, hai đệ tử đi trước đang đứng nghiêm trang tại đầu hẻm.

Lộc Vọng Phác thở phào một hơi dài, nói:

– Quán cơm kia có còn không?

Một trong hai đệ tử ấy liền khom mình cung kính đáp:

– Bẩm tôn chủ, hãy còn, đệ tử đã đặt sáu mươi phần ăn rồi!

Lộc Vọng Phác “ừm” một tiếng, quay mặt nói:

– Hạng huynh, xin hãy xuống ngựa!

Hạng Chân tung mình xuống đất, những kỵ sĩ phía sau cũng lần lượt xuống theo.

Lộc Vọng Phác khẽ dặn dò “Thạnh Diệp Tử” La Sài vài câu, chờ đến khi Quân Tâm Di bốn người được dìu đến mới cùng Hạng Chân đi vào trong hẻm.

Con hẻm này dài chừng hai trượng, mặt đường lát đá xanh rất sạch sẽ, trong hẻm chỉ có vài căn hộ và một khách điểm đơn sơ, bên dưới là quán cơm trước có treo một tấm biển, song chữ viết trên ấy đã phai mờ, không còn đọc được nữa.

Một gã đại hán to mập quần quanh lưng một chiếc yếm trắng đang từ trong quán tươi cười chạy ra đón tiếp.

Lộc Vọng Phác nhìn gã mập mỉm cười nói:

– Ngụy Bàn Tử, trông người mặt mày tươi rói thế này, chắc là đã phát tài to phải không?

Ngụy Bàn Tử chính là chủ quán cơm này, nghe nói liền há to miệng cười nói:

– Lộc gia khéo đùa quá, cái quán nơi nghèo nàn hẻo lánh thế này, không sụp

tiệm là may mắn lắm rồi, tài đâu mà phát kia chứ? Tạm kiếm được miếng ăn cung chỉ nhờ vào các vị đại gia thôi!

Lộc Vọng Phác lắc đầu:

- Người đúng là miệng lưỡi của kẻ buôn bán, càng ngày càng bẻm mép!
- Không dám! Không dám!

Ngụy Bàn Tử vừa nói vừa ân cần mời khách vào trong. Quán cơm này tuy bề ngoài trông hết sức sụp sộ nhưng bên trong bày trí cũng khá tươm tất sạch sẽ và thoáng mát. Mười mấy chiếc bàn sơn đỏ được sắp đặt ngay ngắn, ghế dài, vách tường quét vôi trắng toát, bên trong nhìn qua cửa sổ chính là Tây Thương Hà.

Lộc Vọng Phác mời nhóm Hạng Chân ngồi vào một chiếc bàn đặt bên cửa sổ. Hai gã phổ kỹ trẻ nhất trong quán dưới sự quát tháo của Ngụy Bàn Tử đã bắt đầu lăng xăng chạy bưng trà nước, bấn cả chân tay.

Hạng Chân đảo mắt nhìn quanh, bỗng hỏi:

- Lộc tôn chủ, trước kia đã từng đến đây rồi ư?

Lộc Vọng Phác gật đầu cười:

- Có hai lần, đều là lo việc vặt vãnh cho bốn phái cả. Mỗi lần đi ngang qua đây, tại hạ đều đến quán này dùng bữa.

Hạng Chân ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Ngụy Bàn Tử này tin cậy được chăng? Ý tại hạ là y có thể giở trò trong thức ăn hay không?

Lộc Vọng Phác bất giác liếc mắt nhìn Ngụy Bàn Tử và nói:

- Tại hạ nghĩ có lẽ không đâu!

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

- Cẩn thận chút vẫn hơn!

Bao Yếu Hoa hắng giọng hai cái, hậm hực nói:

- Nếu ai mà còn dùng thủ đoạn đê hèn ám toán chúng ta, Bao mỗ mà không ăn tươi nuốt sống chúng thì chẳng kể là do cha mẹ sinh ra nữa.

Hạng Chân ngóy nhìn Bao Yếu Hoa, chưa kịp nói gì thì Ngụy Bàn Tử đã lê tấm thân phục phịch đi tới, cười giả lả nói:

- Lộc gia và các vị đây muốn ăn món gì vậy?

Lộc Vọng Phác cười:

- Có món gì hãy mang lên hết đây, chẳng nào thì hôm nay có bọn ta thì người cũng không cần bán cho ai nữa hết!

Ngụy Bàn Tử xiểm nịnh:

- Lộc gia là thần tài vãng lai, Ngụy Bàn Tử này muốn thỉnh cũng chẳng thể

được, giá mà hôm nào Lộc gia cũng chiếu cố quán này thì tiểu nhân đã cất nhà lầu cao tầng từ lâu rồi! Hô hô hô...

Ngụy Bàn Tử vừa nói vừa đi ra nhà sau, Lộc Vọng Phác cởi áo choàng ra, bắt đầu thấp giọng chuyện trò vui vẻ với nhóm người của Hạng Chân.

Thời gian tuy qua nhanh, thoáng chốc nửa giờ đã trôi qua, song rượu và thức ăn vẫn chưa được mang ra, thậm chí ngoài hai gã phổ ky, ngay cả Ngụy Bàn Tử cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Lộng Vọng Phác hớp một ngụm trà, bụng đang đói, nước trà chảy vào lại càng thêm cồn cào, y bất giác lấy làm lạ kêu lên:

– Ủa, tiểu nhị, trưởng quầy của các người làm sao thế này? Đến bây giờ mà cũng chưa mang thức ăn lên, bộ nấu bằng nến hay sao?

Một gã phổ ky vội dạ lia lịa, lật đật định đi ra sau bếp, song đã thấy Ngụy Bàn Tử trong tiếng hò hét đã hai tay bưng khay ra đến, trên khay đầy cả gà vịt thịt cá nóng hổi.

Theo sát sau lưng Ngụy Bàn Tử là hai hán tử toàn thân y phục lấm lem dầu mỡ, yếm trắng quần quanh lưng, đầu bịt khăn đen, nhìn qua đã biết ngay là đầu bếp trong quán, họ cũng hai tay bưng khay và trên ấy đầy các món ăn hấp dẫn.

Lộng Vọng Phác liền gần giọng nói:

– Ngụy Bàn Tử, người nấu ăn chóng thế này đây hả?

Ngụy Bàn Tử cười giả lả và rối rít xin lỗi, vội vàng bày thức ăn lên bàn. Hạng Chân ngẫm chú ý, thấy ánh mắt y lúc này có vẻ thờ thẩn và nụ cười cũng không còn niềm nở như lúc đầu nữa.

Hạng Chân lắc đầu, nhận thấy mình thật quá đa nghi. Chàng đưa tay vuốt mặt, bất giác đưa mắt nhìn hai gã đầu bếp... Ừm, cử chỉ bưng khay bày chén hết sức thành thạo và bước đi từ bàn này đến bàn nọ cũng rất điêu luyện cũng chẳng có gì đáng nghi ngờ cả.

Lộng Vọng Phác đón lấy đĩa Ngụy Bàn Tử đưa cho, cười nói:

– Ừm, đã đầy đủ các món ăn rồi, nhưng đừng quên hai vò rượu và cả bánh bao nữa, có khách nữ, phải ăn gì trước đã!

Ngụy Bàn Tử như có vẻ lưỡng lự nhìn Lộc Vọng Phác, môi khẽ mấp máy, ngay khi ấy một gã đầu bếp bỗng lớn tiếng gọi:

– Trưởng quầy, thiếu đĩa rồi, phải thêm vài đôi nữa mới đủ!

Gã đầu bếp lên tiếng đang cúi mình bày thức ăn lên bàn, chỉ nghiêng mặt chứ không nhìn về phía này.

Ngụy Bàn Tử như thoáng giật mình, vội nói:

– Ô, phải rồi, tôi đi lấy ngay đây!

Những lời nói ấy hệt như kim nhọn đâm và tai Hạng Chân, chàng chậm chậm sụp mắt xuống, không một ai hay biết, ánh mắt chàng lúc này ngập đầy vẻ hung tàn.

Chàng đưa mắt nhanh chóng quan sát hai gã đầu bếp một lần nữa song vẫn chẳng nhận thấy có gì khác lạ, chả lẽ chàng đã lầm ư? À, phải rồi, hai gã phổ ky khi nãy đâu?

Lúc này Ngụy Bàn Tử đang vội vã cầm đĩa đi ra, khi y chia đĩa cho các bàn, Hạng Chân nhận thấy mặt y đẫm ướt mồ hôi, trong khi lúc này đang là cuối thu, thời tiết cũng khá mát mẻ mà?

Rượu được một gã đầu bếp mang đến, người này trên má phải có một nốt ruồi đỏ và trên nốt ruồi có mọc mấy sợi lông dài, hai tay thô tháp và đầy dầu mỡ, khi mang hai vò rượu đến, y lại còn cười giả lả với người, vẻ đầy tính chất nghề nghiệp.

Hạng Chân nhìn y nói:

– Hai phổ ky khi nãy đâu rồi? Sao không ra giúp? Bọn ta người quá nhiều, chỉ mấy vị đây e lo không xuể đâu!

Gã đầu bếp cười cung kính đáp:

– Vị đại gia này muốn hỏi Tiểu Ngưu và A Mao phải không? Chúng mới vào nghề, chỉ có thể ứng phó những tạp vụ thường, chứ như đông khách thế này, chúng sẽ đâm ra luống cuống làm vỡ cả bát đĩa. Trưởng quầy sợ chúng gây trở ngại nên đã bảo chúng ra làm ở sau bếp rồi!

Hạng Chân cười:

– À, miệng lưỡi người linh lợi lắm!

Gã đầu bếp cúi đầu lảng lảng lui ra. Song, ngay khi y cúi đầu, Hạng Chân đã nhận thấy bộ mặt tái mét của y đã vút qua một vẻ rần lạnh rất nhanh, đó là một biểu hiện đầy thù oán. Thật vậy, người trong giới giang hồ không một ai có thể chấp nhận sự sỉ nhục, dầu y có che đậy khéo đến mấy thì cũng chẳng thể giấu được phản ứng của nội tâm.

Lộc Vọng Phác với thân phận chủ nhân rót rượu cho mọi người, đoạn nâng ly lên mỉm cười nói:

– Hạng huynh, Bao huynh, Yến huynh, nhị vị cô nương, nào, tại hạ xin kính các vị một ly!

Hạng Chân cũng cầm ly lên, ánh mắt chàng chạm nhau với ánh mắt của Bao Yếu Hoa, ánh mắt Bao Yếu Hoa lộ vẻ rất quái dị, như đã hiểu ra điều gì đó nhìn Hạng Chân, kín đáo nhè nhẹ gật đầu.

Lộc Vọng Phác lại nói:

– Các vị, uống cạn trước là tỏ lòng kính trọng, tại hạ xin cạn ly trước!

Hạng Chân khổ nổi không thể bày tỏ, chàng hốt hoảng vừa định lên tiếng ngăn cản thì Lộc Vọng Phác đã ngửa cổ uống cạn ly rượu trong tay. Thế nhưng, chẳng phải y trút vào miệng, mà là đã kín đáo trút hết vào trong tay áo.

Hạng Chân cười to nói:

– Hay, hay lắm!

Chàng nói vậy là một câu hai nghĩa. Thế là chàng với Bao Yếu Hoa cũng làm y như vậy. Lúc này trong lòng mọi người đều đã có sự giao kết ngầm, họ đã hiểu việc gì xảy ra, đồng thời họ đều khâm phục đối phương quả là khéo đóng kịch.

Quân Tâm Di thoáng chau mày, khẽ nói:

– Chân đệ, hãy thứ cho tử tử không uống được!

Hạng Chân nhẹ đặt tay lên lưng bày tay Quân Tâm Di ở dưới gầm bàn, giọng dịu dàng nói:

– Di tử khỏi uống, Yến Lập tẩu cũng vậy, hai người đừng uống!

Yến Lập cùng vị hôn thê bất giác nghe mặt nóng bừng.

Bao Yếu Hoa giả vờ nói:

– Không được, Yến Lập hai người nhất định phải uống một ly, Bao mỗ xin kính mời!

Yến Lập hoảng kinh hai tay xua lia lịa, đồng thời miệng rớt rít từ chối.

Bên kia, “Thanh Diệp Tử” La Sài đi đến bên bàn, khom mình cung kính nói:

– Bẩm tôn chủ, xin cho phép chúng đệ tử bắt đầu dùng bữa!

Lộc Vọng Phác cười ha hả nói:

– Được, được rồi! Kể từ nay người hãy nhớ lấy, luật lệ của Đại thảo nguyên có thể tạm miễn lúc ở ngoài chốn giang hồ... Nhưng cũng phải nhớ cho kỹ cách thức cố hữu của Vô Song phái khi dừng chân nghỉ trọ. Gà đã gáy, ưng từ cửu thiên đến, đại loan đao giấu dưới mái hiên để chém những cái bóng không nhìn thấy được...

o O o